13 Οκτωβρίου 2013

Όταν ο άνθρωπος είναι ταπεινός, δεν χάνει τίποτε. Δηλαδή η ταπείνωση είναι όπως μία γλάστρα. Εφόσον τα φυτά είναι μέσα σ' αυτή την καλή γλάστρα με το καλό χώμα, τα φυτά δεν θα πάθουν τίποτε. Εάν σπάσει η γλάστρα, αυτό θα έχει επιπτώσεις και στα φυτά. Τα φυτά είναι οι αρετές οι οποίες διατηρούνται μέσα στην ταπείνωση, μέσα στην γλάστρα.

Αν έχει ταπείνωση, δεν πρόκειται να πάθει τίποτε η αρετή της αγάπης, η αρετή της υπομονής, της προσευχής, της καλοσύνης, της χρηστότητος και όποια άλλη αρετή.

Η ταπείνωση ασφαλίζει την αρετή, τη ταπείνωση τρέφει την όποιαδήποτε αρετή, την συντηρεί και την αυξάνει.
Αν λείψει η ταπείνωση όλα χάνονται. Είπαμε: Έσπασε η γλάστρα; Ξεχύθηκε από δω και από κει το χώμα; Θα ζήσουν ίσως μερικές μέρες τα φυτά, αλλά, καθώς θα ξεγύμνωθούν οι ρίζες τους, όσο εύρωστα κι αν ήταν, όσο περιποιημένα κι αν ήταν, όσο ζωή κι αν είχαν, θα ξεραθούν.
Κάτι ανάλογο λοιπόν συμβαίνει και στην ψυχή, αν λείπει η ταπείνωση.
από το βιβλίο: Αββάς Βαρσανούφιος
τόμος 1
του π. Συμεών Κραγιοπουλου
εκδ. Ιερό Ησυχαστήριον "Το Γενέσιον της Θεοτόκου"

Πανόραμα Θεσσαλονίκης
Πηγή: imverias.blogspot.gr